

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งผลการศึกษาออกเป็น 7 ตอนดังนี้

- ตอนที่ 1 เอกสารเกี่ยวกับการทดสอบทางภาษา
- ตอนที่ 2 เอกสารเกี่ยวกับแบบทดสอบทักษะการเขียน
- ตอนที่ 3 เอกสารเกี่ยวกับแบบสอบโคลซ
- ตอนที่ 4 เอกสารเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้แบบสอบโคลซ
- ตอนที่ 5 เอกสารเกี่ยวกับแบบสอบโมดิฟายด์โคลซ
- ตอนที่ 6 เอกสารเกี่ยวกับความสามารถในการระลึกคำศัพท์
- ตอนที่ 7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ตอนที่ 1 เอกสารเกี่ยวกับการทดสอบทางภาษา

จุดมุ่งหมายของการทดสอบทางภาษา

แบบทดสอบทางภาษานั้นมีบทบาท ในโปรแกรมทางการศึกษาหลายอย่าง ซึ่งมีจุดมุ่งหมายของการทดสอบทางภาษา (ลลิตา ฤกษ์สำราญ. 2522 : 1 - 2) ดังต่อไปนี้

1. เพื่อพิจารณาถึงความพร้อมของนักเรียนสำหรับเตรียมตัวนักเรียนในโปรแกรมการเรียนการสอน เช่น เราต้องการจะดูว่าเด็กคนใดพร้อมที่จะเข้าเรียนในโปรแกรม และเด็กคนใดยังไม่พร้อม เพื่อที่จะได้แยกเด็กออกจากกัน และจะได้เตรียมตัวสำหรับนักเรียนที่ยังไม่พร้อมจะเข้าโปรแกรม
2. เพื่อจัดนักเรียนให้อยู่ในชั้นที่เหมาะสม การทดสอบทางภาษาจะช่วยให้ครูตัดสินใจได้ว่านักเรียนแต่ละคนควรอยู่ในชั้นใดตามระดับความสามารถของนักเรียน ทั้งนี้เพื่อว่าครูจะได้ใช้วิธีสอนตลอดจนเลือกกิจกรรมที่เหมาะสม กับระดับความสามารถของนักเรียน
3. เพื่อวินิจฉัยถึงจุดแข็งและจุดอ่อนของความสามารถของนักเรียน ในจุดมุ่งหมายนี้ครูต้องให้แบบทดสอบวินิจฉัย (Diagnostic Test) ซึ่งประกอบไปด้วยแบบทดสอบย่อยๆหลายฉบับวัดความสามารถและทักษะทางด้านต่างๆเพื่อดูว่านักเรียนมีความสามารถเก่งและอ่อนด้านใดบ้าง

4. เพื่อวัดความถนัดในการเรียน เราอาจใช้ข้อสอบทางภาษาเพื่อทำนายดูผลสำเร็จในอนาคตของนักเรียนได้ว่า ต่อไปนักเรียนจะสามารถเรียนภาษาได้สำเร็จหรือไม่ โดยใช้แบบทดสอบทางภาษาประเมินศักยภาพของนักเรียน

5. เพื่อวัดดูว่านักเรียนจะสามารถบรรลุถึงจุดหมายของการเรียนการสอนได้มากน้อยเพียงใด การวัดดูความสามารถของนักเรียนในด้านนี้ครูต้องใช้แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน (Achievement Test) เพื่อดูว่าจากการที่ครูได้สอนนักเรียนไปในเรื่องใดเรื่องหนึ่งๆ นักเรียนมีความรู้ความสามารถตามที่ครูสอนมากน้อยเพียงใด โดยครูดูการตอบตอนปลายเทอมหรือใช้ข้อสอบวัดความก้าวหน้า (Progress Test) ก็ได้

6. เพื่อประเมินประสิทธิภาพของการเรียนการสอน การใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น นอกจากจะเพื่อประเมิน ดูว่านักเรียนได้บรรลุถึง เป้าหมายของการเรียนการสอนมากน้อยเพียงใดแล้ว เรายังอาจใช้ผลที่ได้จากการสอบนั้นมาประเมินดูประสิทธิภาพการสอนของครูได้อีก ซึ่งครูอาจใช้แบบทดสอบนั้นใน การวิจัย เช่น การทำวิจัยเชิงทดลอง โดยเปรียบเทียบผลการเรียนระหว่างนักเรียน 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม อีกกลุ่มเป็นกลุ่มทดลอง ให้ทั้งสองกลุ่มมีจุดหมายในการเรียนการสอนเหมือนกัน แต่ให้ใช้เทคนิควิธีสอนคนละวิธี และเปรียบเทียบดูว่ากลุ่มไหนจะเรียนได้ดีกว่ากัน

ประโยชน์ของการทดสอบทางภาษา

การทดสอบทางภาษามีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอนเพราะมีประโยชน์หลายด้าน (กาญจนา ปราบพล. 2532 : 1 - 2) เช่น

1. ทางด้านการเรียนการสอน แบบสอบที่ดีสามารถช่วยให้นักเรียนปรับปรุงความสามารถในการใช้ภาษาของตนได้
2. ทางด้านการวัดผล แบบทดสอบที่ดีให้ข้อมูลกับครูและนักเรียนว่าบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่
3. ทางด้านทัศนคติ แบบทดสอบที่ดีสามารถช่วยให้ครูและนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อกัน นักเรียนเห็นว่าครูเป็นผู้ช่วยที่ดีและครูมีกำลังใจที่จะสอน ทั้งครูและนักเรียนมีวัตถุประสงค์ร่วมกัน
4. ทางด้านการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียน ผลการสอบ ช่วยให้ครู เห็นว่านักเรียนยังต้องการความช่วยเหลือเรื่องใดบ้าง
5. ทางด้านการประเมินหลักสูตร การทดสอบให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ ในการปรับปรุงหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

จะเห็นได้ว่าการทดสอบมีประโยชน์ต่อทั้งครูผู้สอนและผู้เรียน ซึ่งจะทำให้ครูผู้สอนทราบ จุดบกพร่องของนักเรียน รวมทั้งผู้สอน จะได้มีการปรับปรุงการเรียนการสอน ของตนเองให้มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ในการทดสอบนั้นทำได้ทั้งในรูปแบบของการทดสอบแบบบอกให้รู้ล่วงหน้า และแบบไม่บอกให้รู้ล่วงหน้าที่ใช้เวลาสั้นๆ การทดสอบจะให้ครูเป็นผู้จัดสอบ หรือให้นักเรียนทำการ สอบด้วยตนเอง

ประเภทของแบบสอบทางภาษา

การจำแนกประเภทของแบบสอบสามารถจำแนกได้หลายประเภท โดยอาศัยเกณฑ์ต่างๆ ดังนี้ (กาญจนา ปราบพล. 2532 : 3 - 6)

1. การจำแนกประเภทของแบบสอบโดยใช้ประโยชน์เป็นเกณฑ์สามารถแบ่งได้เป็น
 - 1.1 การคัดเลือก เช่น การสอบเข้ามหาวิทยาลัย การวัดความพร้อมของเด็ก เป็นต้น
 - 1.2 การวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนและการจัดลำดับความสามารถ
 - 1.3 การประเมินความก้าวหน้าของนักเรียน
 - 1.4 การนำผลของการทดสอบมาใช้หลายๆด้าน
2. การจำแนกประเภทของแบบสอบโดยใช้ทฤษฎีเป็นหลักสามารถแบ่งได้เป็น
 - 2.1 ทฤษฎีการเรียนการสอน เช่น แบบสอบประจำรายวิชาต่างๆ
 - 2.2 ทฤษฎีความสามารถในการใช้ภาษา เช่นแบบสอบที่วัดความสามารถทางภาษา
 - 2.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา เช่น แบบสอบวัดความถนัดทางภาษา
3. การจำแนกโดยใช้การเปรียบเทียบเป็นหลัก สามารถแบ่งได้เป็น
 - 3.1 แบบสอบชนิดอิงกลุ่ม
 - 3.2 แบบสอบชนิดอิงเกณฑ์
4. การจำแนกแบบสอบโดยใช้รูปแบบและการตรวจเป็นหลัก แบ่งได้เป็น
 - 4.1 รูปแบบปรนัย คือรูปแบบที่ผู้ตรวจไม่ต้องใช้ดุลยพินิจของตนช่วยในการตรวจให้คะแนน เช่น คำถามประเภทตัวเลือก คำถามแบบถูกผิด การจับคู่ เป็นต้น
 - 4.2 รูปแบบอัตนัย คือรูปแบบที่ผู้ตรวจต้องใช้ดุลยพินิจของตนช่วยในการให้คะแนน ได้แก่ ข้อสอบแบบเขียนเรียงความ การแปล การสนทนา เป็นต้น
5. การจำแนกประเภทของแบบสอบโดยใช้แนวคิดการเรียนการสอนภาษา ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่สำคัญที่สุดเพราะ การแบ่งตามหลักนี้จะเป็นตัวกำหนดองค์ประกอบต่างๆของการเรียนการสอน ตั้งแต่ วัตถุประสงค์ วิธีสอน สื่อการเรียนการสอน และวิธีวัดและประเมินผล

ตอนที่ 2 เอกสารเกี่ยวกับแบบทดสอบทักษะการเขียน

แบบทดสอบทักษะการเขียน (The Writing Test)

แบบทดสอบที่ใช้วัดทักษะในการเขียนมีหลายชนิด (ลลิตา ฤกษ์สำราญ. 2522 : 136 - 137) คือ

1. แบบทดสอบเตรียมการเขียน (Pre - Writing Test)

แบบทดสอบชนิดนี้เป็นแบบทดสอบเพื่อวัดดูว่านักเรียนมีความพร้อมที่จะเขียน มีความคุ้นเคยกับตัวภาษาอังกฤษหรือยัง เป็นต้น การทดสอบวิธีนี้เหมาะสำหรับนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษใหม่ๆ และเหมาะกับเด็กในชั้นเล็กๆ เท่านั้นการทดสอบทำได้ดังนี้คือ

1.1 การลอกแบบ (Copying)

วิธีวัดคือให้นักเรียนลอกคำหรือประโยคตามที่กำหนดให้ การให้คะแนนพิจารณาจากความถูกต้องในการลอกทุกตัวอักษร การสะกดคำตลอดจนเครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ จะต้องคำนึงถึงด้วย การวัดในเรื่องนี้ทำได้ 2 แบบ คือ

1.1.1 การลอกแบบตัวเขียนโดยดูจากความถูกต้อง

1.1.2 การลอกแบบตัวเขียนโดยดูจากความเร็ว

1.2 การเขียนอังกฤษ : คำและวลี (Dictation : Words and Phrases)

การวัดวิธีนี้คือ ครูอ่านคำหรือประโยคให้นักเรียนเขียนตาม สำหรับในระดับประถมศึกษา ครูจะต้องแน่ใจว่านักเรียนเคยเรียนสิ่งที่ครูบอกให้เขียนหมดแล้ว มิฉะนั้นจะเกิดปัญหว่านักเรียนไม่เข้าใจในสิ่งที่ครูอ่าน

ในการให้การเสริมแรงแก่นักเรียน ครูต้องแก้ไขตรวจคำผิดทันที ที่ครูบอกให้นักเรียนเขียนเสร็จแล้ว โดยที่ครูอาจให้นักเรียนในชั้น ผลัดเปลี่ยนกันตรวจ และเพื่อเป็นการประหยัดเวลา ครูอาจเขียนคำเฉลยข้อความที่ให้นักเรียนเขียนไว้ในแผนภูมิเตรียมไว้ก่อนก็ได้

2. การเขียนอังกฤษ (Dictation)

การเขียนอังกฤษ มีอยู่หลายแบบ คือ

2.1 การเขียนอังกฤษเพียงบางส่วน (Partial or Spot Dictation)

วิธีนี้เป็นการบอกให้นักเรียนเขียนอังกฤษตามที่ครูบอกให้ แต่นักเรียนจะเขียนเพียงบางส่วนเท่านั้น คือนักเรียนแต่ละคนจะได้รับบทความคนละเรื่อง แต่บทความที่ให้นั้นจะมีการละคำต่างๆไว้ เช่น อาจจะเป็นคำ หรือละเพียงบางส่วนของคำก็ได้ ในขณะที่นักเรียนฟังการอ่านบทความจากครูนั่น นักเรียนจะต้องเติมคำลงในช่องว่างที่ขาดหายไปให้ถูกต้องและ

สมบูรณ์ การสอบวิธีนี้ถึงแม้จะใช้เวลาในการเตรียมข้อสอบมากก็ตาม แต่วิธีนี้ก็มีประโยชน์และข้อดีอยู่สองอย่างที่เห็นได้ชัดคือ

1. ครูสามารถดำเนินการสอบได้อย่างรวดเร็ว และการให้คะแนนก็มีความเป็นปรนัยมากกว่าแบบอังกฤษที่ทำกันอยู่ทั่วไป
2. เป็นการจำกัดการทดสอบเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นักเรียนจะได้ไม่ต้องเสียเวลาในการเขียนคำหรือวลีอื่นๆ ที่นักเรียนสามารถเขียนได้ถูกต้องอยู่แล้ว

2.2 การเขียนอังกฤษจากสิ่งที่ครูกำหนดให้ล่วงหน้า

วิธีนี้เป็นการให้นักเรียนเขียนอังกฤษจากบทสนทนาหรือจากเรื่องที่ครูบอกให้นักเรียนทราบล่วงหน้าว่าจะมีการสอบเขียนเรื่องอะไร เพื่อนักเรียนจะได้เตรียมตัวไว้ล่วงหน้า การสอบวิธีนี้จะใช้ในกรณีที่นักเรียนเพิ่งจะเริ่มหัดเขียน นอกจากนั้นการที่ให้นักเรียนได้ทราบสิ่งที่เขียนไว้ล่วงหน้านั้น ทำให้คะแนนที่ได้จากการสอบเขียนนี้มีค่าสัมพันธ์ต่อกับผลสัมฤทธิ์ทางภาษาทั่วไปของนักเรียน นั่นคือนักเรียนที่ได้คะแนนจากการสอบเขียนสูงไม่แน่ว่าจะต้องมีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาสูงด้วย ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีความสามารถในการแยกเสียงได้ต่ำมาก อาจจะได้คะแนนสูงในการเขียนอังกฤษเพราะเขาจำบทความ ที่ครูให้ไปเตรียมล่วงหน้าได้

2.3 การเขียนอังกฤษจากบทความที่มีการเปลี่ยนข้อความใหม่ (Paraphased Dictation)

วิธีนี้เป็นการบอกให้นักเรียนเขียนอังกฤษโดยครูจะเลือกบทสนทนา หรือข้อความที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้วในชั้นเรียน แต่มีการเปลี่ยนถ้อยคำเล็กน้อย คือ โครงสร้างของประโยคเหมือนเดิม และคำศัพท์ก็เป็นศัพท์ที่นักเรียนเคยเรียนแล้ว แต่อาจมีการขยายคำนามหรือคำอื่นๆ ให้มากขึ้น เพื่อป้องกันไม่ให้นักเรียนจำได้ ว่าเป็นบทสนทนา หรือ เป็นเรื่องราวที่เคยเรียนมาแล้วเรื่องใด ผลการทดสอบ วิธีนี้จะมีความเที่ยงตรง ต่อผลสัมฤทธิ์ ทางภาษาทั่วไปของนักเรียนมากกว่า แบบที่ให้นักเรียนเตรียมตัวล่วงหน้า ในการอ่านประโยคให้นักเรียนเขียนนั้นครูอาจอ่านให้ฟังเพียงครั้งเดียว หรือ 2 ครั้ง ด้วยความเร็วปกติ คือไม่เร็วเกินไปหรือช้าเกินไป

2.4 การเขียนอังกฤษจากสิ่งที่นักเรียนไม่เคยเห็นมาก่อน (Dictation of New Material)

วิธีนี้เป็นการให้นักเรียนเขียนภาษาอังกฤษโดยครูจะอ่านบทความ หรือข้อความที่นักเรียนไม่เคยเห็นมาก่อน การสอบวิธีนี้ถือว่าเป็นการวัดที่เชื่อถือได้ และมีความเที่ยงตรงมากที่สุดในการวัดทักษะทางการเขียนอังกฤษของนักเรียน

3. การวัดการเขียนแบบที่กำหนดให้เขียนเพียงบางส่วน (Partial Sentences)

ข้อสอบประเภทนี้ก็คือ ข้อสอบที่ให้นักเรียนเติมคำต่างๆลงไป เพื่อให้คำหรือวลีนั้นได้ใจความสมบูรณ์ ซึ่งสามารถจะออกข้อสอบวัดได้หลายแบบคือ

3.1 การเติมคำอุปสรรคและคำลงท้าย (Prefixes and Ending)

ข้อสอบชนิดนี้เหมาะสำหรับใช้กับนักเรียนที่เรียนในชั้นสูงๆ แล้วเท่านั้นวิธีการวัดคือ ให้นักเรียนเติมคำที่ขาดหายไปประโยคให้สมบูรณ์

3.2 " Little " Words

ข้อสอบชนิดนี้เป็นการละคำไว้ทั้งคำแล้วให้นักเรียนหาคำมาเติมเอง คำถามประเภทนี้ต้องระวังอย่าให้นักเรียนเกิดความสับสนในการที่หาคำมาเติมเพราะไม่เข้าใจเนื้อเรื่องเป็นอันขาด ถ้าจะสร้างให้ประโยคเหล่านี้ต่อเนื่องกันเป็นเรื่องเดียวกันก็ได้

3.3 วลีหรืออนุประโยค (Phrases or Clauses)

ข้อสอบชนิดนี้เป็นการละวลีหรืออนุประโยคไว้ และในตัวคำถามจะบอกด้วยว่ามีคำใดบ้างที่จะใช้เติม เพื่อให้ประโยคดังกล่าวนั้นสมบูรณ์ คำถามแบบนี้มีประสิทธิภาพในการทดสอบเกี่ยวกับการเรียงลำดับคำ และในเรื่องการใช้ tense ต่างๆ

4. การเขียนประโยคโดยตรง (Directed Sentences)

ขั้นสำคัญ ของการที่จะมีทักษะในการเขียนก็คือการเรียนการเขียนประโยคต่างๆในตอนแรกๆ การฝึกเขียน อาจต้องสร้าง โครงสร้างของประโยคขึ้น อย่างระมัดระวังแล้วให้นักเรียนฝึกเขียนให้ถูกต้อง นอกจากนี้รูปแบบต่างๆที่ใช้ฝึก drill ในห้องปฏิบัติการทางภาษาอาจจะนำมาดัดแปลงเป็นแบบการสอนเขียนได้ ทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมายการฝึก pattern ต่างๆเหล่านั้นก็คือ เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการที่จะใช้รูปประโยคเหล่านั้นได้อย่างอัตโนมัติ การสอบเช่นนั้นควรใช้หลังจากนักเรียนได้ฝึก drill pattern ต่างๆมาอย่างดี การวัดความสามารถในการเขียนของนักเรียน อาจวัดควบคู่ไปกับการวัดทักษะในการฟังก็ได้ เช่น ครูจะพิมพ์ข้อความบางส่วนลงในข้อสอบ และให้นักเรียนฟังส่วนที่เหลือจากเทปก็ได้ แต่ถ้าต้องการวัดเฉพาะทักษะในการเขียนอย่างเดียวควรดูจากความสามารถของนักเรียน ในการที่จะสร้างประโยคตามขอบเขตที่ครูกำหนดให้ได้ การวัดการเขียนแบบนี้ทำได้หลายวิธีคือ

4.1 Simple substitution

วิธีวัดคือให้นักเรียนแทนคำในประโยคเดิมด้วยคำที่กำหนดให้ให้ถูกต้อง ข้อสอบประเภทนี้ อาจจัดได้ว่าเป็นข้อสอบประเภทเตรียมความพร้อมในการเขียน (pre - writing dictation) ของนักเรียนได้ เพราะนักเรียนเพียงแต่ใช้คำแทนลงไปเท่านั้น

4.2 Multiple substitution

วิธีวัดคือ ให้นักเรียน แทนคำในประโยค และคำที่นำไปแทนนั้นจะต้องไม่เปลี่ยนรูปเดิม ของประโยค ซึ่งอาจแยกวัดการใช้คำต่างๆได้ เช่น การใช้รูปกริยาต่างๆ การใช้คำนาม คำนำหน้านาม และคำบุพบท เป็นต้น โดยให้นักเรียนใช้คำที่กำหนดให้ในวงเล็บไปแทนที่คำในประโยคเดิม ให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์

4.3 Modified substitution

ข้อสอบแบบนี้ นักเรียนจะต้องเปลี่ยนคำที่จะเติมให้อยู่ในรูปใหม่เสียก่อน จึงจะนำคำนั้นไปเติมในประโยคได้

4.4 Replacement (การแทนที่)

ข้อสอบแบบนี้ ให้นักเรียนแทนที่คำนามหรือวลีด้วยสรรพนามที่เหมาะสม

4.5 Transformation (การแปลงรูป)

วิธีนี้เป็นการวัดความสามารถของนักเรียนในการเปลี่ยนประโยคเดิมให้อยู่ในรูปประโยคที่มี form ต่างกัน เช่น ให้นักเรียนเปลี่ยนประโยคจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์หรือจากพหูพจน์เป็นเอกพจน์ ให้นักเรียนเขียนประโยคใหม่ จากประโยคที่กำหนดให้โดยใช้คำที่ขีดเส้นใต้ไว้เป็นคำขึ้นต้นประโยค ให้นักเรียนเปลี่ยนประโยคเดิมให้เป็นประโยคใหม่ตาม tense ต่างๆที่กำหนดให้ นอกจากนี้ยังให้นักเรียนเปลี่ยนประโยคจากประโยค active เป็นประโยค passive หรืออาจเปลี่ยนจากประโยค passive เป็นประโยค active ให้นักเรียนเปลี่ยนประโยคที่กำหนดให้เป็นประโยคปฏิเสธ หรือให้อยู่ในรูปประโยคคำถาม

4.6 การเขียนประโยคคำสั่ง (Obeying Commands)

คำถามประเภทนี้จะทดสอบความสามารถของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียงคำ (word order) และการใช้รูปกริยาต่างๆ วิธีการวัดคือ ให้นักเรียนสร้างประโยคคำสั่งจากประโยคเดิมที่ครูกำหนดให้

4.7 การเชื่อมประโยค (Joining Sentences)

ข้อสอบแบบนี้เป็นการวัดความสามารถของนักเรียนในการใช้คำสันธาน (conjunction) และคำประพันธสรรพนาม (relative pronouns) ตลอดจนความเข้าใจในการใช้คำกริยา และการเรียงคำในประโยค ลักษณะของข้อสอบ คือในข้อสอบจะมีตัวคำถามไว้ให้เป็นประโยค 2 ประโยค และให้นักเรียนเชื่อมประโยค 2 ประโยค เข้าด้วยกันให้เป็นอเนกักตถประโยค และสังกรประโยค (compound and complex sentence)

4.8 การตอบคำถามโดยตรง (Directed Questions and Answer)

ข้อสอบถาม - ตอบ ชนิดที่มีการเสนอแนะคำตอบ ให้นักเรียนตอบนี้เป็นวิธีการวัดความสามารถ ในการเขียนของนักเรียนได้อีกวิธีหนึ่ง วิธีนี้เป็นวิธีที่ให้คะแนนได้ง่ายและมี ความเป็นปรนัยในการให้คะแนนด้วย การเสนอคำถามอาจใช้วิธีการตั้งคำถามนักเรียนแบบปาก เปลา (oral question) หรือจะใช้วิธีการพิมพ์ตัวคำถามลงในข้อสอบก็ได้ ถ้าครูต้องการวัด เนื้อหาเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะแล้ว จะต้องระวังในการสร้างคำถามที่จะไม่ทำให้เกิดการเปลี่ยน รูปคำอื่นๆ ในประโยคเวลานักเรียนตอบด้วย ต่อไปนี้เป็นวิธีการวัดหลายๆแบบคือ

4.8.1 การตอบปฏิเสธ : การเรียงลำดับ (Negative : word order)

วิธีนี้เป็นการวัดความสามารถในการเรียงลำดับคำในประโยคปฏิเสธ โดยที่ครูกำหนดประโยคบอกเล่าให้ และให้นักเรียนตอบคำถามโดยต้องตอบปฏิเสธข้อความนั้น

4.8.2 รูปกริยา (Verb forms)

วิธีนี้เป็นการวัดความสามารถในการใช้รูปกริยาในประโยคคำตอบ เมื่อ ประโยคเหล่านั้น อยู่ใน tense ที่ต่างๆ กัน

4.8.3 คำสรรพนาม (Pronouns)

วิธีนี้เป็นการวัดการใช้คำสรรพนามแทนที่นามได้ถูกต้อง

4.8.4 การใช้คำบุพบทกับชื่อสถานที่ (Prepositions with Place Names)

วิธีนี้เป็นการวัดความสามารถของนักเรียนในการใช้คำบุพบทได้ ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานที่ต่างๆ

4.8.5 การตั้งประโยคคำถาม (Questions)

วิธีนี้เป็นการวัดความสามารถของนักเรียนในการตั้งประโยคคำถาม โดยครูจะกำหนดคำตอบเป็นเครื่องชี้แนะให้นักเรียนตั้งคำถามเพื่อตอบคำตอบนั้น

4.9 การสร้างประโยค (Sentence Construction)

ข้อสอบชนิดนี้ เป็นการวัดความสามารถ ในการเขียนของนักเรียนที่มี ประสิทธิภาพ วิธีหนึ่งคือให้นักเรียนสร้างประโยค จากกลุ่มคำที่กำหนดให้ ซึ่งจะมีคำประเภทคำ นาม คำกริยา คำสรรพนาม คำคุณศัพท์และคำวิเศษณ์ เป็นต้น การเสนอคำกริยาจะเสนออยู่ใน รูปของ infinitive form คือ อยู่ในรูปเดิม ข้อสอบประเภทนี้เหมาะสำหรับนักเรียนที่เรียนในระดับ ขึ้นสูงๆ เช่นในระดับวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่จะสนุกสนานกับการคิดสร้าง ประโยคในแบบต่างๆ เป็นอย่างมาก

4.10 การแต่งประโยคจากภาพ (Picture Writing)

การวัดความสามารถ ในการเขียนของนักเรียน โดยการให้แต่งประโยคจากรูปภาพนี้เป็นการวัดที่อิสระ ไม่เกี่ยวข้องกับทักษะการฟัง และทักษะการอ่านเลย แต่การที่นักเรียนจะแต่งประโยคแบบนี้ได้ นักเรียนจำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่ใช้ในภาพก่อน

5. การเขียนเป็นบทความโดยตรง (Directed Passage)

ข้อสอบแบบนี้ใช้วัดความสามารถในการเขียนชนิดที่นักเรียนเขียนเป็นบทความสั้นๆ บทความ ที่ครูกำหนดให้นักเรียนเขียนนั้น อาจเสนอในรูปการพูดปากเปล่าหรืออยู่ในรูปของการเขียน อยู่ในข้อสอบ (orally or written form) ก็ได้ ในกรณีที่ครูเสนอในรูปของการพูดปากเปล่าเพื่อให้ให้นักเรียนเขียนนั้นจะมีปัญหาในการวัดทักษะเกี่ยวกับความเข้าใจในการฟังด้วย และมีปัญหาในเรื่องการสะกดคำของนักเรียน ในกรณีที่บทความนั้นไม่ได้พิมพ์ไว้ในข้อสอบอีกด้วย การวัดการเขียนเป็นบทความนี้สามารถวัดได้หลายวิธีเช่น

5.1 Passage Transposition : Changes of Tenses

วิธีนี้เป็นการวัดความสามารถ ในการเขียนของนักเรียนเกี่ยวกับการเปลี่ยนรูปประโยคเดิมจาก tense หนึ่งไปยังอีก tense หนึ่ง วิธีการวัดคือ ครูจะอ่านบทความนั้นทีละประโยค โดยจะมีการหยุดระหว่างที่เสร็จสิ้นแต่ละประโยค และนักเรียนก็จะเขียนประโยคที่ครูอ่านนั้นใหม่ ตัวอย่างเช่น ประโยคในบทความนั้นเป็นประโยคที่แสดงถึงอนาคตกาล (Future Tense) และครูให้นักเรียนเปลี่ยนเป็นประโยคปัจจุบันกาล (Present Tense) เป็นต้น

5.2 Passage Transposition : Changes of Style

การวัดวิธีนี้ ทำได้ดังนี้คือ ครูจะอ่านบทสนทนาให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนเขียนประโยคที่ครูอ่านใหม่ให้อยู่ในรูปประโยคธรรมดา มิใช่อยู่ในรูปของประโยคคำพูด ข้อสอบแบบนี้เป็นการวัดความสามารถ ในการเปลี่ยนสไตล์การเขียนเสียใหม่

5.3 Retelling a Story

ข้อสอบแบบนี้เป็นการวัดความสามารถในการเล่าเรื่องที่นักเรียนได้ยินเสียใหม่ วิธีวัดคือ ครูจะอ่านนิทานเรื่องสั้นๆ ให้นักเรียนฟังก่อน จากนั้นให้นักเรียนเล่าเรื่องที่ครูอ่านให้ฟังนั้น โดยการเขียนเสียใหม่ ซึ่งนักเรียนสามารถใช้คำพูดและใช้ภาษาของตนเองได้ เพื่อเป็นการป้องกันมิให้มีปัญหาเกี่ยวกับความจำเข้ามาเกี่ยวข้อง นั่นคือ นักเรียนที่มีความจำดีจะจำเรื่องที่ครูเล่าได้มากกว่า คนที่มีความเข้าใจไม่ค่อยดีนั้น ครูอาจป้องกันปัญหานี้โดยการเสนอรูปภาพประกอบเรื่องนิทานที่ครูเล่าให้นักเรียนฟังได้ ถ้าเป็นนักเรียนในชั้นสูงแล้ว ครูอาจให้นักเรียนเปลี่ยน Tense ของประโยคด้วยหรืออาจเปลี่ยนสไตล์การเขียนก็ได้

5.4 Writing a Dialogue (การเขียนบทสนทนา)

วิธีนี้เป็นการวัดความสามารถในการเขียนบทสนทนาของนักเรียน การวัดทำได้ดังนี้คือ ครูจะให้นักเรียนเขียนบทสนทนา (Dialogue) โดยครูจะกำหนดคำไว้ให้เป็นแนวทางในการเขียนและนักเรียนจะต้องเขียนบทสนทนาโดยใช้คำที่ครูกำหนดให้เท่านั้น โดยแต่งบทคำพูดให้ได้ใจความสมบูรณ์ การให้คะแนนพิจารณาจากความเหมาะสมในการใช้คำที่ครูกำหนดให้ได้ถูกต้อง ความถูกต้องของการใช้ไวยากรณ์ การสะกดคำ ตลอดจนการบรรยายคำพูดอย่างเป็นธรรมชาติ

6. แบบทดสอบศัพท์ (Vocabulary)

ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างดีต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์อยู่ไม่น้อยทีเดียว นอกจากนี้ ยังต้องมีความรู้เกี่ยวกับถ้อยคำที่เป็นสำนวนต่างๆ อีกด้วย นอกจากนี้ คำศัพท์ในภาษาอังกฤษบางคำ จะมีความหมาย ได้หลายความหมาย เมื่ออยู่ในท้องเรื่อง (context) ที่ต่างกัน เพราะฉะนั้นในการวัดทักษะ ในการเขียนจึงจำเป็นต้องทดสอบความรู้ทางด้านคำศัพท์ของนักเรียน และความสามารถในการเขียนออกมาให้ถูกต้องแบบทดสอบชนิดนี้มีวิธีวัดได้หลายวิธีคือ

6.1 รูปภาพ (Pictures)

ข้อสอบแบบนี้ใช้รูปภาพสร้างเป็นตัวปัญหาหรือตัวคำถาม รูปภาพเหล่านี้ครูสามารถใช้รูปภาพที่ตัดมาจากหนังสือ วารสารต่างๆ เพื่อใช้ทดสอบ ความรู้ทางด้านคำศัพท์ของนักเรียน สิ่งที่ครูต้องระมัดระวังในการเลือกรูปที่จะนำมาใช้ในการสอบก็คือ ความชัดเจนของรูปภาพ นั่นคือ เมื่อนักเรียนดูรูปภาพแล้ว จะต้องเข้าใจความหมายตรงกัน มิใช่เกิดความสับสนในการตีความหมายภาพ จะทำให้คะแนนที่ได้ขาดความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ เทคนิคการวัดคำศัพท์โดยใช้รูปภาพทำได้หลายแบบเช่น

6.1.1 คำนาม (Nouns)

คำถามประเภทนี้ เป็นคำถามที่ใช้วัดความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ที่เป็นคำนาม ซึ่งอาจจะใช้วัดได้ในระดับประถมถ้าเป็นคำศัพท์ที่ง่าย ๆ และถ้าเป็นศัพท์ที่ยากๆ ก็ใช้กับนักเรียนในชั้นสูง

6.1.2 คำคุณศัพท์ (Adjective)

วิธีนี้เป็นการวัดความสามารถในการใช้คำคุณศัพท์ของนักเรียน โดยพิจารณารูปภาพที่กำหนดให้ โดยครูจะสร้างประโยคไว้เป็นแนวทางให้นักเรียนหาคำศัพท์มาเติมให้ถูกต้อง

6.1.3 คำกริยา (Verbs)

วิธีนี้เป็นการวัดความสามารถในการใช้คำกริยาของนักเรียน จากการพิจารณารูปภาพที่กำหนดให้และตอบคำถามที่ครูถาม

6.1.4 คำบุพบท (Preposition)

รูปภาพหรือไดอะแกรม (Diagram) นี้สามารถนำมาสร้างเป็นคำถามเพื่อใช้วัดความสามารถของนักเรียน ในการใช้คำบุพบทได้อีกวิธีหนึ่ง ถ้าครูต้องการจะทดสอบเฉพาะการใช้คำบุพบทเท่านั้น ครูก็ควรสร้างประโยคให้นักเรียนเติมเฉพาะคำบุพบทที่ต้องการ

6.2 จำนวนตัวเลข (Numbers)

วิธีนี้จะวัดความสามารถในการเขียนตัวเลขของนักเรียน นอกจากนี้อาจให้นักเรียนเขียน วันที่ ตลอดจนคำนวณง่ายๆ เป็นภาษาอังกฤษ

6.3 คำเหมือน (Synonymes)

วิธีวัดคือให้นักเรียนเขียนคำ หรือกลุ่มคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำที่กำหนดให้

6.4 คำตรงข้าม (Antonymes)

วิธีนี้คือให้นักเรียนเขียนคำที่มีความหมายตรงกันข้ามกับคำที่กำหนดให้

6.5 คำสัมพันธ์ (Related words)

วิธีนี้เป็นการวัดความสามารถของนักเรียนในการหาคำที่มีความสัมพันธ์กับคำที่กำหนดให้ ซึ่งเป็นคำชนิดต่างๆกัน เช่น คำนาม คำคุณศัพท์ คำกริยา

6.6 คำจำกัดความ (Definitions)

วิธีนี้เป็นการวัดความสามารถทางด้านคำศัพท์ของนักเรียน โดยนักเรียนบอกความหมายหรือคำจำกัดความของศัพท์หรือข้อความที่กำหนดให้

7. การเขียนเรียงความ (Composition)

แบบทดสอบชนิดนี้ เป็นการวัดความสามารถของนักเรียน ในการเขียนเรื่องราวตามหัวข้อที่ครูกำหนดให้ การวัดวิธีนี้ต้องการความสามารถของนักเรียนหลายด้าน เช่น ความสามารถในการประมวลรวบรวมเรื่องราว ความรู้และการเลือกใช้คำศัพท์ การแต่งประโยค ตลอดจนการแสดงความคิดเห็นและแนวคิดของนักเรียนเอง

8. การแปล (Translation)

ข้อสอบแบบนี้เป็นการวัดความสามารถในการแปลความของนักเรียน ซึ่งอาจจะแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ หรือแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยก็ได้ การวัดการแปลแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ การแปลคำศัพท์ การแปลประโยค และการแปลข้อความหรือบทความ

ตอนที่ 3 **เอกสารเกี่ยวกับแบบสอบโคลซ**

ลักษณะเฉพาะของแบบสอบโคลซ

สุพัฒน์ สุกมลสันต์ (2530 : 15) ได้กล่าวถึงความหมายไว้ว่า แบบสอบโคลซ คือ แบบทดสอบที่ละ (delete) คำอย่างเป็นระบบ ซึ่งปกติจะละคำที่ 5 - 8 ยกเว้นประโยคแรกและประโยคสุดท้ายของเรื่อง

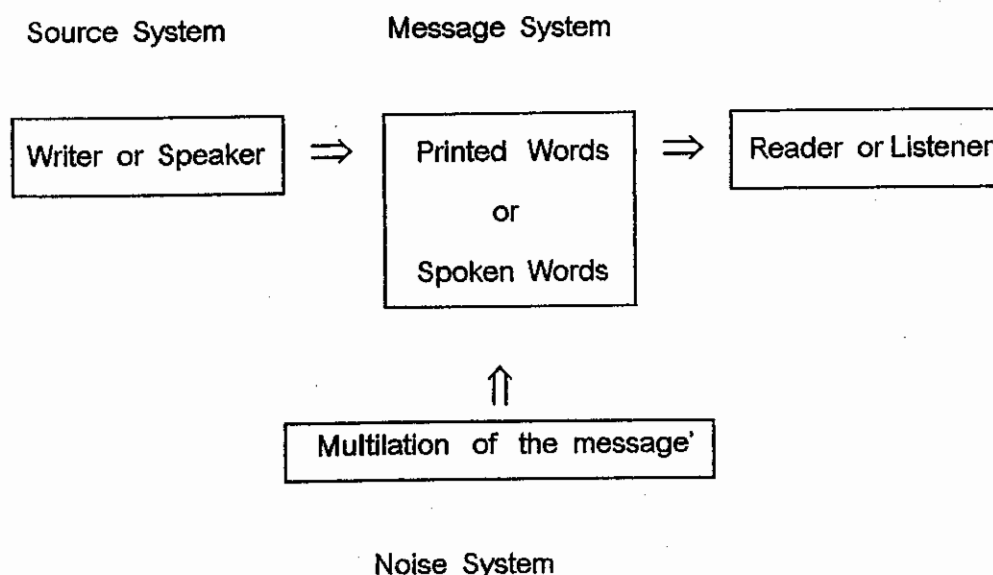
แบบสอบโคลซนี้ W.L. Taylor (สุพัฒน์ สุกมลสันต์. 2530 : 16 อ้างอิงมาจาก Taylor. 1953 : 414) เป็นผู้คิดค้นขึ้นในปี 1953 เพื่อใช้ในการวัดระดับความยากง่าย (readability) ของข้อความ (passage) ที่ใช้สำหรับการอ่านโดยการละคำทุกคำที่ 5 ของข้อความ ต่อมาแบบสอบโคลซนี้ ได้รับความนิยมแพร่หลายทั่วไป สำหรับการทดสอบความยากง่ายของข้อความ และการวัดความเข้าใจในการอ่าน (reading comprehension) ในปัจจุบันนี้ ได้มีผู้นำแนวคิดของการทดสอบนี้ เพื่อการทดสอบความสามารถในการฟัง และการเขียนด้วยและมีรูปแบบแตกต่างไปจากแนวคิดเดิม

ทฤษฎีและแนวคิดของแบบสอบโคลซ

สุพัฒน์ สุกมลสันต์ (2530 : 16 - 18) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีและแนวคิดของแบบสอบโคลซว่ามีแนวคิดเชิงทฤษฎีสืบสนับสนุน 3 แนวคิดคือ

1. หลักของการปิดของนักจิตวิทยากลุ่มเกสตัลท์ (Gestalt Principle of closure)

คำว่า Cloze มาจากคำว่า closure ซึ่งตามหลักจิตวิทยากลุ่มเกสตัลท์เชื่อว่าในการเขียนรู้นั้น บุคคลสามารถรับรู้ (perceive) รูปแบบหรือเหตุการณ์ หรือสารสนเทศที่ไม่สมบูรณ์ให้เป็นรูปภาพ เหตุการณ์หรือสารสนเทศที่สมบูรณ์ได้ โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ได้ ซึ่งจะทำให้ได้มากหรือน้อยแล้วแต่ความสามารถและประสบการณ์ของแต่ละบุคคลซึ่งในการสื่อความหมายทางภาษานั้น ปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้สื่อความหมายได้สมบูรณ์ คือ ความรู้ด้าน 1) โครงสร้างทางภาษา (grammatical structure) 2) คำศัพท์ (lexical items) และ 3) ความหมายทางสังคมและวัฒนธรรม (social - cultural) ซึ่งการสื่อสารทางภาษานี้มีระบบดังนี้

ภาพประกอบ 1 แผนภาพระบบการสื่อสาร

จากแผนภาพ 1 จะสังเกตได้ว่า การสื่อสารนั้น ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารด้วยคำพูดหรือไม่ก็ตาม ก็จะมีการแทรกแซงสารสนเทศด้วยตัวแปรต่างๆ ที่พร้อมที่จะทำให้สารสนเทศแตกต่างจากเดิม ผู้ที่รับข่าวสารนั้นมักได้รับสารสนเทศที่แตกต่างไปจากความเป็นจริง แต่ว่าความรู้ความสามารถแลประสบการณ์เดิมของผู้รับสารสนเทศ จะทำให้เขาารู้ได้ว่าสารสนเทศที่แท้จริงคืออะไร

2. ทฤษฎีสารสนเทศ (Information Theory)

Goodman (Goodman. 1970 : unpagged อ้างอิงมาจาก สุพัฒน์ สุกมลสันต์. 2530 :17) กล่าวว่า สารสนเทศในการอ่านเกิดจาก ความสัมพันธ์ของตัวอักษรและเสียง (grapho - phonic) การเรียงคำ (syntactic) และความหมายของคำ (semantic) และการเข้าใจความหมายของข้อความนั้น จากการอ่านของบุคคลนั้น จะมีมากหรือน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความสามารถในการสุ่ม (sampling) การพยากรณ์ (predicting) และการคาดหมาย (expecting) ปัจจัยต่างๆ ดังกล่าวแล้วว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างไร การเลือกคำมาเติมในแบบสอปโคลซ นั้นมีลักษณะเหมือนการพยากรณ์ การสุ่ม และการคาดหมาย ส่วนต่างๆ ของประโยคเช่นเดียวกับการสื่อความหมายในการอ่านของทฤษฎีดังกล่าว

3. ทฤษฎีลำดับชั้นการตอบสนอง (Response Hierarchy Theory)

Osgood (Osgood. 1962 : 197 อ้างอิงมาจาก สุพัฒน์ สุกมลสันต์. 2530 : 17)

กล่าวว่า ในการสื่อสารนั้น บุคคลสื่อสารสนทนาทุกๆ อย่างรวมกัน (total language context) คือ ระหว่างผู้ส่งและผู้รับข่าวสารนั้นใช้ความรู้ความสามารถด้าน 1) ทักษะทางไวยากรณ์ของ ภาษา 2) การใช้สัญลักษณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องและ 3) การใช้สื่อต่างๆ ด้าน non-verbal เช่น ประสบการณ์และความสามารถ และในการแลกเปลี่ยนสารสนเทศระหว่างผู้ส่งและผู้รับนั้น จะได้ สาระนั้นน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัยที่สำคัญ 2 อย่าง คือ

1. ความซ้ำซ้อนของสาระ (redundancy)

ในการสื่อสารนั้น ข้อความที่สื่อสาร มักมีความซ้ำซ้อนของสาระแฝงอยู่เสมอ ไม่ทางตรงก็ทางอ้อม เช่น "man coming" มีความหมายเช่นเดียวกับ "a man is coming this way now?" คำว่า "a, man, is" แสดงว่าประธานของประโยคเป็นเอกพจน์ คำว่า "is, coming, now" แสดงว่าเป็นปัจจุบันกาล และคำว่า "coming, this way" เป็นการบอก ทิศทางจะเห็นได้ว่า ความหมายแต่ละอย่างมีคำชี้แจงมากกว่า 1 คำ ดังนั้น คำที่ใช้สื่อความหมายกันนั้น มักมีความหมายซ้ำซ้อนกันอยู่เสมอ ผู้รับ สารสนเทศ ไม่จำเป็นต้องรับรู้ทุกคำก็อาจ สามารถเข้าใจความหมายได้

2. ความน่าจะเป็นในการถ่ายโอนสาระ (Transitional probabilities)

คำบางคำเกิดขึ้นบ่อยในบางสถานการณ์มากกว่าคำอื่นๆ ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นได้ เช่นเดียวกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม (context) ของผู้ส่งข่าวสาร (message sender) ผู้รับข่าวสาร (message receiver) และสภาพของจิตสังคมภาษาศาสตร์ด้วย เช่นเมื่อมี ข้อความว่า "Merry" คนจะได้ยินคำว่า Christmas มากกว่า Birthday และ "ทุกเช้าฉัน ได้อิน.....ทำให้ต้องรีบลุกจากเตียงนอน" คำที่จะเดิมอาจจะเป็นคำว่า "เสียงไก่ขัน นกร้อง รกวิ่ง ระฆัง แตรรถ หรือนาฬิกาปลุก" ก็ได้แล้วแต่ว่าประโยคนั้นใครใช้ใครเป็นผู้รับข่าวสาร และ ใช้ในสถานการณ์ใดเป็นต้น

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า แบบสอบโคลช นี้มีแนวคิดและทฤษฎีหลายอย่างที่เกี่ยวกับการ ใช้ภาษาสนับสนุน จึงทำให้นักทดสอบ มีความสนใจที่จะทำแบบทดสอบชนิดนี้ ไปให้หลาย อย่างในเรื่องเกี่ยวกับการสื่อสารทางภาษา และอาจนำไปประยุกต์ใช้ในการทดสอบทักษะหรือ ความรู้อื่นๆ ได้ด้วย

การสร้างแบบสอบโคลช

การสร้างแบบสอบโคลช นั้น Taylor (สุวัฒน์ สุขมลสันต์. 2530 : 18)

เสนอแนะไว้ 5 ขั้นตอน คือ

LB
๒/ 1576
๒581ก
254๒
C, I

18 พ.ย. 2542
4340014

สำนักหอสมุด

1. เลือกข้อความที่ต้องการทดสอบมาละคำอย่างเป็นระบบ โดยไม่ต้องคำนึงว่าเป็นคำชนิดใด ยกเว้นประโยคแรกและประโยคสุดท้าย
2. แทนที่คำที่จะออกด้วยช่องว่างด้วยความยาวที่เท่ากันทุกช่อง
3. นำแบบสอบโคลงนั้นไปทำการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนประชากร
4. ให้กลุ่มตัวอย่างเดิมคำลงในช่องว่างช่องละ 1 คำ โดยอาศัยเนื้อหาสาระของเรื่องที่เหลืออยู่

การตัดคำ

ในการตัดคำของแบบสอบโคลงนั้น มีวิธีการตัดคำอยู่วิธี (โกวิท ทองอยู่. 2533 : 21)

คือ

1. การตัดคำใดๆ ก็ได้ออกจากข้อความ อย่างมีระบบโดยทุกๆ คำจะมีระยะห่าง เท่ากัน เช่น ทุกคำที่ 5 ทุกคำที่ 8 เป็นต้น หรืออาจใช้สุ่มจากจำนวนร้อยละของคำจากบทความนั้นๆ
2. การตัดคำที่เป็นกลุ่มคำเฉพาะหรือคำที่เป็นคำสำคัญในเรื่อง

จากประเด็นการตัดคำนี้ได้มีการศึกษาว่า การตัดคำรูปแบบใด จึงจะทำให้แบบสอบโคลงมีประสิทธิภาพสูง ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ว่า ในแต่ละบทความในแบบสอบโคลงควรมีคำที่ถูกตัดออกระหว่าง 20 - 40 คำ และระยะห่างของคำที่ตัดออกควรอยู่ระหว่าง 5 - 12 คำ ด้วยเหตุผลที่ว่า การตัดคำที่น้อยกว่าทุก 5 คำ จะทำให้แบบสอบมีความยากเกินไป และการตัดคำที่มากกว่าทุกคำที่ 12 จะส่งผลให้บทความยาวมากเกินไปจนความจำเป็น การตัดคำแบบใดๆ ก็ได้ จะให้ค่าสหสัมพันธ์กับเกณฑ์ สูงกว่าการตัดคำเฉพาะ และการตัดคำใดๆ ก็ได้ ให้ค่าความเที่ยงสูงกว่า (อมรรัตน์ แกมทอง. 2530 : 10)

การให้คะแนน

การให้คะแนนในแบบสอบโคลงนี้มีผู้เสนอแนะวิธีการให้คะแนนไว้คือ

สุพัฒน์ สุขมลสันต์ (2530 : 19) ได้เสนอแนะวิธีการให้คะแนนในแบบสอบโคลง

ไว้ 2 วิธีคือ

1. การให้คะแนนโดยยึดถือคำเดิมเป็นเกณฑ์ (exact - word method) ได้แก่ การให้คะแนนถูกเมื่อผู้ตอบสามารถเติมคำที่เป็นคำเดิมมาก่อนการตัดคำได้อย่างถูกต้อง
2. การให้คะแนนโดยการอนุมานใช้คำที่อาจยอมรับได้ (contextually acceptable method) ได้แก่ การให้คะแนนคำที่อาจอนุมานใช้คำอื่นแทนคำเดิมได้ใน context นั้นๆ รวมทั้งการยอมรับความผิดพลาดในการสะกดคำ หรือความผิดพลาดต่างๆ ที่อาจยอมรับได้ด้วย

Poonyakanok (โกวิทย์ ทองอยู่. 2533 : 22) ได้เสนอแนะวิธีการให้คะแนนไว้ดังนี้

1. การให้คะแนนแบบยึดคำเดิมเป็นเกณฑ์ (Exact Word) เป็นการให้คะแนนแก่คำตอบตรงตามคำที่ถูกตัดออกไป
2. การให้คะแนนแบบการอนุมานรับคำที่ยอมรับได้ (Acceptable Word) เป็นการให้คะแนนแก่คำตอบที่มีความหมายเหมือนคำที่ถูกตัดออกไป หรือคำที่มีความหมายไปด้วยกันกับเนื้อเรื่อง
3. การวิเคราะห์ Entropy เป็นวิธีที่เสนอให้กับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศ โดยนิยาม Entropy ว่าเป็นดัชนีของการเปรียบเทียบ ของคำตอบแต่ละคนกับกลุ่มเกณฑ์ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาพูด โดยวิธีการให้คะแนนนี้หลีกเลี่ยงการตัดสินถูก ผิด คำตอบทั้งหมดในแต่ละข้อ กระทั่งจะถูกนำมาจัดกลุ่ม และใช้วิธีการทางสถิติในการค้นหาคะแนนภายในกลุ่มซึ่งเขาเป็นสมาชิกอยู่ หรืออ้างอิงไปยังกลุ่มเกณฑ์ภายนอกซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาพูด

จากการเสนอแนะวิธีการให้คะแนนดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่าแบบสอบโคลซ มีวิธีการให้คะแนน 2 วิธีคือ

1. การให้คะแนนที่ยึดคำเดิมเป็นเกณฑ์
2. การให้คะแนนแบบการอนุมานรับคำที่ยอมรับได้

ตอนที่ 4 เอกสารเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้แบบสอบโคลซ

การประยุกต์ใช้แบบสอบโคลซ

จากการศึกษาพัฒนาการของแบบสอบโคลซ และการนำแบบทดสอบนี้มาประยุกต์ใช้พบว่า มีลักษณะดังต่อไปนี้ (สุพัฒน์ สุกมลสันต์. 2530 : 21 - 24)

1. การประยุกต์รูปแบบของแบบสอบโคลซ

เนื่องจากแบบสอบโคลซ ตามความหมายเดิมนั้น มีปัญหา ในการให้คะแนน และการควบคุมสิ่งที่ต้องการวัด จึงมีผู้ดัดแปลงรูปแบบของแบบสอบโคลซ ต่างๆ ดังนี้

1.1 แบบสอบโคลซชนิดมีคำตอบ (Multiple - choice Cloze Test)

ได้แก่ แบบสอบโคลซ ที่แต่ละช่องว่างมีตัวเลือก ให้ผู้สอบ เลือกตอบเช่นเดียวกับแบบสอบแบบเลือกตอบ

1.2 แบบสอบโคลซชนิดมีตัวชี้แนะ

ได้แก่ แบบสอบโคลซที่ให้ตัวชี้แนะซึ่งจะทำให้ผู้ตอบแบบทดสอบนึกคำที่จะมาเติมได้ ตัวชี้แนะนี้อาจได้แก่ 1) จำนวนขีดในช่องว่าง หรือ 2) อักษรตัวแรกหรืออักษรในตำแหน่งอื่น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคำที่จะนำมาเติม

1.3 แบบสอบโคลซที่เลือกละคำที่ต้องการ (Rational Deletion Cloze Test)

เนื่องจากนักทดสอบสงสัยว่า การที่ละคำอย่างเป็นระบบนั้น แบบสอบโคลซวัดอะไรแน่ เพราะว่าผลการวิจัยพบว่าข้อความเดียวกันเมื่อละคำต่างกัน แม้ว่าจะละคำด้วยวิธีเดียวกัน แต่ผลของการทดสอบก็แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะว่า

1. คำทุกคำมีความยากง่ายแตกต่างกัน และให้สารสนเทศแตกต่างกัน
 2. คำแต่ละคำในประโยคทำหน้าที่แตกต่างกัน
 3. ในอัตราส่วนของคำที่เท่ากันข้อความประกอบด้วย คำที่ทำหน้าที่แตกต่างกัน
- ดังนั้น นักทดสอบในปัจจุบันนี้ จึงนิยมละคำที่ต้องการทดสอบ หรือละคำที่เชื่อว่า มีผลต่อสิ่งที่ต้องการทดสอบ ทั้งนี้เพื่อให้แบบทดสอบมีความตรงมากขึ้น เช่น ถ้าใช้แบบสอบโคลซ วัดความรู้ด้านการใช้ preposition ก็ละแต่เฉพาะคำ preposition ต้องการวัด subject-verb agreement ก็ละแต่เฉพาะคำนาม และคำกริยาเป็นต้น

1.4 แบบสอบโคลซที่ละคำที่คิดว่าควรต้องทดสอบ

นอกจากแนวคิดที่ว่านักทดสอบควรละคำที่ต้องการทดสอบแล้ว นักทดสอบควรต้องรู้ด้วยว่าคำที่ต้องการจะละนั้นควรวัดอยู่ที่ใดของเรื่อง เพราะว่าแหล่งที่อยู่ของคำเดียวกันในเรื่องเดียวกันแต่ต่างแหล่งกัน ก็สามารถทำให้ระดับความยากง่ายของเรื่องแตกต่างกันด้วย และได้มีนักการศึกษาได้ให้แนวคิดในการละคำเพื่อใช้ทดสอบความเข้าใจในการอ่านดังนี้

ก. การละคำที่สามารถหาคำตอบได้ภายในอนุประโยคเดียวกัน (Within - a - Clause Deletion) จะทำให้คำที่ละนั้นหาคำตอบได้ง่ายที่สุด

ข. การละคำที่สามารถหาคำตอบได้ในอนุประโยคที่ต่างกัน (Across - Clause - in - a - Sentence Deletion) ทำให้คำที่ละนั้น หาคำตอบได้ง่ายมากเป็นลำดับที่สอง รองจากการละแบบแรก

ค. การละคำที่สามารถหาคำตอบได้จากประโยคอื่น (Across - Sentence Deletion) ทำให้คำที่ละนั้นหาคำตอบได้ยาก

ง. การละคำที่ไม่สามารถหาคำตอบได้จากการอ่านเรื่อง แต่ต้องอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิม (Extra - Textual Deletion) ทำให้คำที่ละนั้นหาคำตอบได้ยากที่สุด

อนึ่ง ในการพิจารณาการละคำต่างๆ นั้นนักทดสอบควรต้องพิจารณาด้วยว่า คำที่ละนั้นเป็นคำประเภทใด เช่น เป็นคำชนิดที่ใช้เชื่อมข้อความหรือประโยค (Syntactic Type) หรือว่าเป็นคำที่ให้ความหมายสำคัญของเรื่อง (Semantic Type) คำชนิดแรกทำให้คำที่ละมีความง่ายกว่าคำชนิดที่สอง

ดังนั้น ในการสร้างแบบสอบโคลซ ผู้สร้างต้องพิจารณาว่าต้องการจะทดสอบอะไร และต้องการให้แบบทดสอบมีความยากหรือง่ายเพียงใด แล้วพิจารณาว่าจะละคำใดบ้าง คำเหล่านั้นควรเป็นคำที่อยู่ ณ ที่ใดของเรื่อง และควรเป็นคำประเภทใดบ้าง เพื่อให้แบบทดสอบมีความเหมาะสมกับผู้รับการทดสอบ และวัตถุประสงค์ของการทดสอบแต่ละครั้งด้วย

2. การประยุกต์การใช้แบบสอบโคลซ

ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า เดิมนั้นแบบสอบโคลซได้รับการพัฒนาขึ้นใช้เพื่อวัดระดับความยากง่ายของข้อความ (Readability) แต่ต่อมาได้มีการประยุกต์ใช้แบบทดสอบนี้เพื่อจุดประสงค์หลายอย่างเช่น

2.1 ใช้แบบสอบโคลซ วัดการอ่านเข้าใจความ

การใช้แบบสอบโคลซ เพื่อวัดความเข้าใจในการอ่าน จะเป็นการประยุกต์ที่ได้รับความนิยมมากที่สุด ซึ่งจากการศึกษาหลายแหล่งพบว่า

2.1.1 แบบทดสอบไม่ควรจะน้อยกว่าทุกคำที่ 5

2.1.2 ถ้าแบบทดสอบละคำอย่างเป็นระบบ ควรมีจำนวนช่องอย่างน้อย 50 ช่อง แต่ถ้าเป็นการเลือกละคำควรมีช่องว่างเพื่อละคำอย่างน้อย 25 - 30 ช่อง

2.1.3 การตรวจให้คะแนนใช้วิธีให้คะแนนคำที่ถูกต้องเดิม หรือ คำที่ยอมรับได้

2.1.4 ถ้าเรื่องที่อ่านยาว อาจละคำทุกคำที่ 10 - 12 ก็ได้ ผลไม่แตกต่างกัน

2.1.5 ถ้าเลือกละคำ ควรเลือกละคำจาก 4 แหล่ง ดังได้กล่าวมาแล้ว

การใช้แบบสอบโคลซ วัดการอ่านเข้าใจความนี้ มักนิยมให้ 1) ผู้สอบอ่านเรื่องที่สมบูรณ์ก่อนเสร็จแล้วจึงให้ทำแบบสอบโคลซ หรือ 2) ให้ผู้สอบอ่านเรื่องที่สมบูรณ์แล้วให้ทำแบบสอบโคลซจากเรื่องย่อ

2.2 ใช้แบบสอบโคลซ วัดการฟังเข้าใจความ

ด้วยแนวคิดเดียวกับการทดสอบการอ่านเข้าใจความ แบบสอบโคลซ อาจใช้เพื่อวัดการฟัง เข้าใจความได้ แต่ปกตินิยมใช้ 1) การละคำอย่างเป็นระบบ หรือ 2) ให้เติมคำหรือข้อความที่ต้องการทดสอบจากเรื่องที่ฟัง หรือ 3) ให้ฟังเรื่องที่สมบูรณ์แล้วให้ผู้ตอบเติมคำหรือข้อความลงในเรื่องย่อให้สมบูรณ์

2.3 ใช้แบบสอบโคลง วัดทักษะการเขียน

มีผู้นำ แบบสอบโคลง มาใช้ในการวัดทักษะการเขียน ดังนี้

2.3.1 ใช้บทสนทนาโต้ตอบมาละคำ หรือ ข้อความ หรือประโยค แล้วให้ผู้สอบเขียนส่วนที่หายไปให้สมบูรณ์

2.3.2 เขียนเรื่องบางส่วนให้ผู้สอบอ่าน แล้วเว้นบางส่วนในระดับ paragraph ให้ผู้สอบทำเช่น ให้ส่วนเริ่มต้น และ paragraph ที่ 2 และบทสรุปไว้ แล้วให้ผู้สอบเขียนเติม paragraph ที่ 1 และ 3 เป็นต้น

2.4 ใช้แบบสอบโคลงวัดทักษะพูดทางอ้อม

เท่าที่มีผู้นำแบบสอบโคลงมาใช้วัดทักษะการพูดนั้น โดยมากเป็นการวัดทางอ้อม เช่น ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ ก. ข. ค. ปี 2527 นั้น ละบางส่วนของบทสนทนา ระหว่าง 2 คนไว้ แล้วให้ผู้ตอบแบบทดสอบเติมคำ หรือข้อความที่คิดว่าผู้ตอบจะตอบว่าอย่างไร ในการสนทนานั้น เช่น

Mr. Harris : "Very well. How well do you speak English ?"

You : "....., but I am not good at writing "

2.5 ใช้แบบสอบโคลงวัดความรู้ทางโครงสร้างทางภาษา

ถ้าเรานำข้อความทางภาษา มาละคำที่เกี่ยวข้อง ทางโครงสร้างทางภาษาที่ต้องการทดสอบ เช่น preposition , subject - verb agreement หรือ อย่างอื่นก็สามารถทำเป็นแบบสอบโคลงเพื่อวัดโครงสร้างทางภาษาได้

3. การประยุกต์ใช้แบบสอบโคลง เพื่อการทดสอบวิชาอื่น ๆ

นอกจากจะใช้แบบสอบโคลงวัดความรู้ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษแล้ว ก็อาจนำแนวคิด และวิธีการมาประยุกต์ใช้เพื่อวัดอย่างอื่นได้อีก เช่น

3.1 วัดความรู้ความสามารถทางภาษาไทย

โดยใช้หลักการเดียวกับการวัดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ เราก็อาจนำแบบสอบโคลงมาใช้วัดความรู้ความสามารถทางภาษาไทยได้ด้วย แต่ยังไม่เป็นที่แพร่หลาย เพราะว่า คำว่า " คำ " ในภาษาไทยมีนิยามเชิงปฏิบัติการยังไม่ค่อยชัดเจน จึงมักมีปัญหาในการเติมคำ และการให้คะแนน

3.2 วัดความเข้าใจในการฟัง / การพูด / การอ่าน / การเขียนวิชาต่าง ๆ

โดยแบบสอบโคลซ อาจใช้วัดความเข้าใจในการฟัง / การพูด / การอ่าน / การเขียน วิชาต่าง ๆ ได้ โดยอาศัยแนวคิดเกี่ยวกับการใช้แบบสอบโคลซวัดทักษะต่าง ๆ ดังกล่าวทางภาษาอังกฤษ เช่น วิชาประวัติศาสตร์ วิชาเคมี วิชาคณิตศาสตร์ และวิชาคณิตศาสตร์ ผู้ออกข้อสอบก็อาจนำข้อความที่เกี่ยวข้องกับวิชาดังกล่าว นั้นมาละอย่างเป็นระบบ หรือละบางคำ หรือบางประโยค หรือบางส่วน หรือบาง paragraph แล้วให้ผู้สอบเติมให้เรื่องนั้นสมบูรณ์ ก็อาจใช้วัดความรู้ความสามารถที่ต้องการได้

สำหรับรายวิชาที่มีเนื้อหาที่จะทดสอบมีมาก เช่น วิชาประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือนิติศาสตร์ ผู้ออกข้อสอบอาจจะย่อเนื้อหามาให้มีความยาว ที่เหมาะสมที่จะใช้เป็นแบบสอบโคลซ หรือยกบางส่วนของเนื้อหามาเป็นการศึกษาเฉพาะกรณี แล้วทำเป็นแบบสอบโคลซ ก็ได้ เช่น ต้องการทดสอบ ความรู้ทางด้านชีววิทยา เกี่ยวกับขบวนการสังเคราะห์แสง ก็อาจยกเอาข้อความทั้งหมด หรือเรื่องย่อสรุป ของเรื่องดังกล่าวมาสร้างเป็นแบบสอบโคลซ แล้วละศัพท์บางคำ หรือบางประโยคแล้วให้ผู้ตอบเติมให้สมบูรณ์ เป็นต้น หรือทำเป็นแบบสอบโคลซชนิดมีตัวเลือกก็ได้

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ถ้าผู้ใช้เข้าใจทฤษฎีและแนวคิดของวิธีโคลซ (Cloze Procedure) แล้วนอกเหนือจากการทดสอบทางภาษาโดยตรงแล้ว ก็อาจนำมาประยุกต์เพื่อการสร้างแบบสอบสำหรับวัดความรู้ความสามารถวิชาต่าง ๆ ได้ด้วย หรืออย่างน้อยก็อาจใช้วัดระดับความยากง่ายของเนื้อหาจากตำราเรียน (ภาษาอังกฤษ) ได้ว่า เหมาะที่จะนำมาใช้ในการเรียนการสอนหรือไม่

ตอนที่ 5 เอกสารเกี่ยวกับแบบสอบโมดิฟายด์โคลซ

จากที่กล่าวมาในตอนที่ 4 จะเห็นได้ว่าแบบสอบโคลซนี้มีประโยชน์ในด้านการเรียนการสอนทางภาษามาก เพราะเป็นแบบสอบที่สร้างง่ายและสามารถใช้วัดความสามารถทางภาษาในด้านต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและยังอาจใช้เป็นแบบฝึกหัดในการฝึกอ่านได้ด้วย ในการทำแบบสอบโคลซนั้น นักเรียนได้เรียนรู้โครงสร้างทางไวยากรณ์ในขณะที่เติมคำ ได้เรียนรู้คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน นอกจากนี้ยังเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนนำทักษะต่างๆ ออกมาใช้อีกด้วย เช่น ทักษะในการใช้ภาษาในเรื่องของคำศัพท์ และการระลึก (Recall) เรื่องทางไวยากรณ์ เป็นต้น

อมรรัตน์ แกมทอง (2530 : 14 -17) ได้กล่าวถึงพัฒนาการของแบบสอบโคลซไว้ว่าในปี คศ. 1972 ดี พอร์เตอร์ ก็ได้พบจุดบกพร่องของแบบสอบโคลซดั้งเดิม (Conventional Cloze) ในการวัดความเข้าใจในการอ่านของผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศ ในการตอบแบบสอบโคลซนั้น

ผู้อ่านต้องใช้ทักษะการอ่านที่คล่อง (Reading Fluency) และมีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา ซึ่งเป็นขบวนการอ่านของผู้ที่เป็นเจ้าของภาษา ดังนั้น เพียงความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่านอย่างเดียว จึงไม่เพียงพอที่จะทำนายได้ว่าคำที่หายไปนั้นคืออะไร แต่แบบสอบที่มีความตรง ควรจะสามารถ วัดในสิ่งที่ตั้งใจจะวัด ได้อย่างแท้จริง และทักษะในการใช้ภาษา ไม่ใช่เรื่องของความเข้าใจ ดี พอร์เตอร์ (D. Porter) จึงคิดแบบสอบโมดิฟายด์โคลซ (Modified Cloze) ซึ่งเป็นแบบสอบ ที่ดัดแปลงไปจากแบบสอบโคลซ ดังเดิมขึ้นมา โดยกำหนดให้มีตัวเลือก 4 ตัวเลือกในแต่ละช่องว่างของคำที่ถูกตัดไป และเรียกว่า แบบสอบโมดิฟายด์โคลซแบบเลือกตอบ เพื่อแก้ข้อบกพร่อง ดังกล่าว

แบบสอบโมดิฟายด์โคลซชนิดสี่ตัวเลือกนี้สร้างขึ้นด้วยวิธีการเดียวกับแบบสอบโคลซ โดยบทความที่นำมาควรมีความยาวอย่างน้อย 200 คำ การตัดคำใช้วิธีการตัดคำใดๆ ก็ได้ อย่าง เป็นระบบและคงข้อความ 20 คำแรกเอาไว้เป็นข้อความนำ แต่แทนที่จะเว้นช่องว่างไว้กลับใส่ตัวเลือก 4 ตัวเลือกลงไปแทนที่ นักเรียนจะเลือกคำที่ถูกตัดออกจากตัวเลือกที่ให้เพื่อทำให้ข้อความที่ อ่านได้ใจความที่สมบูรณ์ขึ้น ในการเลือกตัวลวงนั้นจะแตกต่างกันไปแล้วแต่ระดับของนักเรียน สำหรับระดับพื้นฐานตัวลวงทั้งหมดอาจจะไม่ถูกต้องตามความหมายและไวยากรณ์ สำหรับระดับ ที่สูงขึ้นตัวลวงอาจจะถูกต้องตามหลักไวยากรณ์แต่ไม่ถูกต้องในด้านความหมาย ตัวลวงนี้อาจจะ ใช้คำที่นักเรียนใช้ผิดกันบ่อยๆ ก็ได้ สำหรับการให้ตัวเลือกแทนการเว้นช่องว่างนี้ พอร์เตอร์ กล่าว ว่าอาจจะทำให้นักเรียนจำคำที่ถูกตัดได้เมื่อเห็นคำนั้นๆ (Recognition) ซึ่งเขาอาจจะไม่สามารถ ให้คำตอบได้ถ้าไม่มีคำชี้แนะให้ แต่อย่างไรก็ตามการจำได้นี้ ยังคงขึ้นอยู่กับความเข้าใจข้อความที่ อ่านของนักเรียนด้วย

ในปี ค.ศ. 1977 ออสกา โอเซเต (Oscar Ozete. 1977 : 565 -568 อ้างอิงมาจาก อมรรัตน์ แกมทอง. 2530 : 5) ได้เสนอแนะ แบบสอบโมดิฟายด์โคลซแบบเลือกตอบชนิด 2 ตัวเลือก สำหรับการวัดความเข้าใจในการอ่านสำหรับผู้เรียนภาษาที่สอง ด้วยเหตุผลที่ว่าแบบ สอบนี้จะสามารถวัดคุณลักษณะที่ต้องการได้ตรงกว่าแบบสอบโคลซเดิม และการสร้างตัวเลือกก็ ทำได้ไม่ยากโดยมีคำตอบที่ถูกและตัวลวงเท่านั้น ได้มีผู้นำ แบบสอบโมดิฟายด์โคลซแบบเลือก ตอบ มาวัดความเข้าใจในการอ่านแทนที่แบบสอบโคลซเดิมอยู่ระยะหนึ่ง แต่เนื่องจากขั้นตอนใน การสร้างตัวเลือกที่ค่อนข้างจะยุ่งยากโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างตัวลวงที่มีประสิทธิภาพ อีแวน เค. พรอบส์ จูเนียร์ และ ริชาร์ด บี บาลคอฟ จูเนียร์ จึงได้คิดแบบสอบโมดิฟายด์แบบจับคู่ขึ้น ซึ่งเสนอแนะวิธีการสร้างไว้ 6 ขั้นตอนคือ

1. เลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายที่เหมาะสมกับระดับของนักเรียน
2. เลือกข้อความที่มีจำนวนคำประมาณ 300 - 400 คำ จากเนื้อเรื่องที่เลือกไว้

ข้อความที่เลือกไว้จะต้องมีใจความสมบูรณ์

3. แบ่งข้อความออกเป็น 10 ส่วน แต่ละส่วนประกอบด้วยคำ 30 - 40 คำ
4. ตัดคำออกจากแต่ละส่วนๆ ละ 5 คำ ก็จะมีคำที่ถูกตัดทั้งหมด 50 คำ แล้วใส่ตัวเลือก 5 ตัวเลือกในแต่ละส่วน ตัวเลือกที่ให้อาจต้องใช้ได้ครั้งเดียว สำหรับนักเรียนในระดับสูงขึ้นก็ให้ตัวเลือก 6 ตัว

5. พิมพ์ข้อความที่ได้ถูกตัดแล้ว และเว้นช่องว่างไว้ แล้วพิมพ์กลุ่มคำที่มีให้เลือกไว้ทางด้านขวามือของข้อความ โดยอาจจะเรียงตามตัวอักษรก็ได้

6. ข้อความที่นำมาสร้างแบบสอบ อาจมาจากคนละเรื่อง ไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องเดียวกัน นอกจากจะมีการดัดแปลงแบบสอบโคลสดั้งเดิมเป็นแบบสอบโมดิฟายด์โคลสในรูปแบบต่าง ๆ กัน เพื่อใช้วัดความเข้าใจในการอ่าน โดยเฉพาะกับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ แล้วยังมีผู้เสนอแนะ การดัดแปลง แบบสอบโคลส เพื่อใช้ในขบวนการเรียนการสอนอีกด้วย เช่น ฮีดา เจ. คิวลิน และเอดเวิร์ด เจ. คิวเออร์ ได้เสนอแนะการดัดแปลงสำหรับใช้ในการสอนคำศัพท์แก่นักเรียนไว้ 2 วิธี คือ

1. เทคนิคในการเว้นตัวอักษร เช่น คำว่า three → _ h _ e
2. เทคนิคของน้ำหนักร้อยคำ ซึ่งคล้ายกับการเล่นปริศนาอักษรไขว้

นอกจากนี้ ฟลอเรนซ์ จี. เซินเฟลด์ (Florence G. Schoenfeld. 1980 : 149 อ้างอิงมาจาก อมรรัตน์ แกมทอง. 2530 : 6) ได้กล่าวถึงการดัดแปลงโดยใช้สิ่งชี้แนะ (Cues) เพื่อใช้ในขบวนการเรียนการสอนแล้วแต่นำไปประกอบใช้ตามความจำเป็น 4 วิธี คือ

1. ให้ตัวอักษรของคำที่ถูกตัดออก (Phonic Cues) โดยในช่องว่างนั้นจะกำหนดตัวอักษรตัวแรก ตัวอักษรตัวกลาง หรือตัวสุดท้ายไว้ให้ ซึ่งวิธีนี้จะเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพมากในกรณีเป็นแบบฝึกหัด ให้เรียนรู้เรื่องหน่วยเสียง
2. ให้สิ่งชี้แนะเพื่อบ่งชี้จำนวนตัวอักษรของคำที่ถูกตัดออก (Word Length Cues) โดยในช่องว่างจะให้เส้นประระบุถึงจำนวนตัวอักษรที่เติม วิธีนี้สามารถนำไปใช้รวมกับวิธีที่ 1 ได้
3. ให้ตัวเลือก (Multiple Choice) โดยตัวเลือกอาจจะเป็น 2, 3, 4 หรือ มากกว่าก็ได้และควรเป็นคำที่อยู่ในประเภทเดียวกัน
4. ให้รายการคำหรือกลุ่มคำ (Word Lists) ซึ่งอาจเป็นคำที่ถูกตัดออกทั้งหมด หรืออาจจะใส่คำอื่นที่ไม่ถูกต้องเพิ่มเข้าไปด้วยก็ได้ โดยให้รวมไว้ใกล้ ๆ ข้อความ

กล่าวโดยสรุปแล้วรูปแบบของแบบสอบโมติฟายดโคลซจะมี 4 รูปแบบด้วยกันคือ

1. แบบสอบโมติฟายดโคลซที่มีตัวอักษรชี้แนะ เช่น

Man has always made music

His v_____ is a natural musical instrument

2. แบบสอบโมติฟายดโคลซที่มีช่องว่างเท่าจำนวนตัวอักษรที่ต้องเติม เช่น

Man made music _____ his voice long before

he ever _____ a musical instrument

3. แบบสอบโมติฟายดโคลซแบบจับคู่ เช่น

a earth in it the whole

The Pacific Ocean is the largest ocean _____ the world.

In fact, _____ occupied almost one - quarter of _____ whold surface of the _____. It took early explorers _____ long time to sail across it.

4. แบบสอบโมติฟายดโคลซแบบเลือกตอบ เช่น

Henry and Sarah work at the A. library

B. bookstore

C. drugstore

แบบสอบโมติฟายดโคลซ ซึ่งถูกคิดค้นเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ ในการวัดคุณลักษณะที่ต้องการวัดให้มีความตรงมากขึ้น ยังช่วยแก้ปัญหาข้อได้แย้งเกี่ยวกับวิธีการให้คะแนนแบบการอนุมานยอมรับคำที่อาจยอมรับได้ของแบบสอบโคลซดั้งเดิมอีกด้วย

ตอนที่ 6 เลกซาร์เกี่ยวกับความสามารถในการระลีกคำศัพท์

ความสามารถในการระลีกคำศัพท์ หมายถึงความสามารถในการคิดหาคำศัพท์โดยอาศัย ความรู้ความจำจากคำศัพท์ในบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ได้เรียนมาแล้วซึ่งการคิดหาคำศัพท์นั้น ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ความหมายคำศัพท์จากบริบท

ในการพิจารณาหาความหมายของคำศัพท์ ผู้เรียนสามารถตีความหมายได้ โดยอาศัยคำชี้แนะในบริบท (context clues) คำชี้แนะ (clues / signal words) สามารถช่วยชี้แนะความ

หมายของคำศัพท์นั้นได้อย่างถูกต้อง ตามบริบทที่คำศัพท์นั้นปรากฏอยู่ ที่เป็นเครื่องช่วยในการตีความหมายคำศัพท์นั้นแยกออกเป็น (สุทธิศ เชื้อมาก. 2535 : 182 - 197)

1. คำชี้แนะประเภทอธิบายหรือบรรยาย

- 1.1 คำชี้แนะประเภทที่ให้คำนิยามหรือคำจำกัดความ
- 1.2 คำชี้แนะประเภทให้หรือยกตัวอย่าง
- 1.3 คำชี้แนะประเภทกล่าวซ้ำหรือกล่าวย่อ
- 1.4 คำชี้แนะประเภทที่เป็นส่วนขยาย
- 1.5 คำชี้แนะประเภทให้คำอธิบาย

2. คำชี้แนะประเภทที่บอกความขัดแย้งหรือตรงกันข้าม

- 2.1 คำชี้แนะประเภทที่บ่งบอกถึงความแตกต่างหรือตรงกันข้าม
- 2.2 คำชี้แนะที่แสดงการเปรียบเทียบ (แสดงการขัดแย้ง)
- 2.3 คำชี้แนะประเภทเปรียบเทียบในแง่ที่ว่าของสิ่งนั้นมีลักษณะอย่างนี้ และอีกสิ่งหนึ่งจะมีลักษณะตรงกันข้าม
- 2.4 คำชี้แนะประเภทที่เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งตรงข้าม

3. คำชี้แนะประเภทที่แสดงความคล้ายคลึงกันหรือเหมือนกัน

- 3.1 คำชี้แนะประเภทที่แสดงความเหมือนแบบเปรียบเทียบ
- 3.2 คำชี้แนะประเภทที่ไม่มีคำชี้แนะโดยชัดเจน

4. คำชี้แนะประเภทที่บ่งบอกถึงความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุ และผลลัพธ์ที่ตามมา

5. คำชี้แนะประเภทที่บอกความคล้ายตามกัน

6. การอาศัยความหมายของคำศัพท์ข้างเคียงหรือใกล้เคียง

7. การอาศัยการพิจารณาใจความของเรื่องและประสบการณ์ความรู้เดิม

นอกจากนี้ เรื่องสุข ฉัตรปราการ (2533 : 2) ได้เสนอเทคนิคในการเรียนรู้ความหมายคำศัพท์สามารถจำแนกได้ดังต่อไปนี้

1. การเรียนรู้คำศัพท์โดยดูจากคำเชื่อมประเภทต่าง ๆ ดังนี้

- 1.1 คำเชื่อมที่บอกคำจำกัดความ หรือคำนิยาม
- 1.2 คำเชื่อมที่แสดงการพูดซ้ำความหมาย
- 1.3 คำเชื่อมที่แสดงการเปรียบเทียบที่คล้ายคลึงกัน
- 1.4 คำเชื่อมที่แสดงความขัดแย้ง
- 1.5 คำเชื่อมที่แสดงตัวอย่าง

1.6 คำเชื่อมที่บอกการอธิบายสาเหตุ บอกความเป็นเหตุเป็นผล

2. การเรียนรู้คำศัพท์โดยดูจากเครื่องหมายวรรคตอน
3. การเรียนรู้คำศัพท์โดยดูจากเนื้อความหรือข้อความที่อยู่รอบ ๆ คำนั้น
4. การเรียนรู้คำศัพท์โดยดูจากการวิเคราะห์โครงสร้างของคำ
5. การเรียนรู้คำศัพท์โดยดูจากรูปประกอบ

ตอนที่ 7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ

งานวิจัยในประเทศ

นิรมล สถิตยทอง (2516) ได้นำแบบทดสอบโคลซ มาเปรียบเทียบกับ แบบเลือกตอบในการวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย ระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ผลปรากฏว่า แบบทดสอบโคลซ ใช้วัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่นเดียวกับแบบสอบเลือกตอบ และไม่มี ความแตกต่างระหว่างเพศในการทำแบบสอบทั้งสองชนิด และในปีเดียวกัน สุวัฒน์ มุนสัน (2516) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาความตรงของแบบทดสอบโคลซ เพื่อใช้ทดสอบโครงสร้างภาษาอังกฤษ โดยทดลองใช้แบบทดสอบโคลซเพื่อวัดความรู้ด้านโครงสร้างภาษาอังกฤษ กับนักศึกษาปีที่ 2 ระดับประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาที่วิทยาลัยครูนครปฐม โดยใช้แบบสอบเลือกตอบเป็นเกณฑ์ในการเทียบหาความตรง พบว่าแบบทดสอบโคลซมีค่าความตรง .64 เพศมีผลต่อลำดับการสอบของแบบสอบทั้งสอง แต่ลำดับของแบบสอบไม่มีผลต่อคะแนนที่ได้ และคะแนน 30% , 40% , 50% , และ 60% ของแบบสอบเลือกตอบมีค่าเท่ากับ 22% , 32% , 40% และ 52% ของแบบทดสอบโคลซ

ในปีต่อมา กัลยา กาญจนารักษ์ (2517) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบวิธีโคลซแบบเติมคำและแบบเลือกตอบในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทย โดยเปรียบเทียบแบบสอบโคลซแบบดั้งเดิม และแบบสอบโมติฟายด์โคลซแบบเลือกตอบ ในการวัดความเข้าใจในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทย พบว่า คะแนนที่ได้จากแบบสอบทั้งสองมีความต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยที่กลุ่มตัวอย่างทำคะแนนจากแบบสอบโมติฟายด์โคลซแบบเลือกตอบได้ดีกว่าแบบสอบโคลซแบบดั้งเดิม นอกจากนี้ยังพบว่าแบบสอบทั้งสองสามารถจำแนก ความเข้าใจในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทยของนักเรียนตามลำดับชั้นได้

ปีต่อมา ดาราวดี นิตยศรี (2518) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของการละคำของแบบสอบโคลงห้าชนิดต่อคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยศึกษาการตัดคำที่ต่างกัน 5 ตำแหน่งของแบบสอบคือ ทุกคำที่ 5, 6, 7, 8 และ 9 ที่มีผลต่อ ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ 2 ผลปรากฏว่า นักเรียนสามารถทำคะแนนจากแบบสอบโคลง ที่ตัดทุกคำที่ 8 ได้สูงสุด และแบบสอบที่ตัดทุกคำที่ 5, 6 และ 8 จำแนกความสามารถในด้านความเข้าใจในการอ่านข้อความภาษาอังกฤษได้ (แยกกลุ่มเก่ง - กลุ่มอ่อน) แต่แบบสอบที่ตัดทุกคำที่ 9 ไม่สามารถจำแนกความสามารถดังกล่าวได้

ในปี พ.ศ. 2523 สมเกียรติ ชอบผล (2523) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ จากการที่นักเรียนเลือกศัพท์ด้วยตนเองและครูเลือกให้ โดยศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ ที่นักเรียนเลือกคำศัพท์ด้วยตัวเอง และครูเลือกให้ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีการต่างๆ เป็นเวลา 10 ชั่วโมง แล้วจึงทำการทดสอบการอ่านออกเสียง และการเรียนรู้ความหมายของศัพท์ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ผลสัมฤทธิ์ ของคะแนนที่นักเรียนทำได้จากคำศัพท์สองประเภท แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่านักเรียนสามารถอ่านออกเสียง ตลอดจน เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ ที่นักเรียนเลือกเอง ได้ดีกว่าคำศัพท์ที่ครูเลือกให้ และการให้นักเรียนเลือกคำศัพท์เองด้วยตนเองในการสอน และวิธีสอนศัพท์ที่ใช้ในการวิจัยนี้ช่วยให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูง

ต่อมาในปี พ.ศ. 2525 กาญจนวัลย์ ชุ่มใจ (2525) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ระหว่างการใช้แบบทดสอบโมติฟายด์โคลงชนิดเลือกตอบและชนิดจับคู่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างแบบสอบโมติฟายด์โคลงแบบเลือกตอบ และแบบจับคู่ผลปรากฏว่า คะแนนของนักเรียนที่ได้จากแบบสอบทั้งสองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

อมรรัตน์ แกมทอง (2530) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบคุณภาพ ของแบบสอบโมติฟายด์โคลง 4 รูปแบบ โดยศึกษาคุณภาพของแบบสอบโมติฟายด์โคลง 4 รูปแบบ เพื่อเปรียบเทียบคุณภาพในการวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่าค่าความเที่ยงของแบบสอบโมติฟายด์โคลง ที่มีตัวอักษรซ้ำและแบบมีช่องว่างเท่าจำนวนตัวอักษรที่ต้องเติม ไม่แตกต่างกัน ค่าความเที่ยงของแบบสอบโมติฟายด์โคลง แบบมีช่องว่างเท่าจำนวนตัวอักษรที่เติม

และแบบจับคู่ไม่แตกต่างกัน ค่าความเที่ยง ของแบบสอบโมติฟายด์โคลซ แบบมีช่องว่างเท่า จำนวนตัวอักษรที่ต้องเติมสูงกว่า แบบเลือกตอบ ค่าความเที่ยงของแบบสอบโมติฟายด์โคลซ แบบจับคู่สูงกว่าแบบเลือกตอบที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และค่าความตรงของแบบสอบ โมติฟายด์โคลซ 4 รูปแบบ ไม่แตกต่างกัน

สุพจน์ ศรีโกษามาตย์ (2538) ได้ศึกษาผลของชนิดภาพ ที่มีต่อการระลึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษจากภาพต่างกันให้ผลการระลึกคำศัพท์ได้ไม่แตกต่างกัน

งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบสอบโคลซ และแบบสอบโมติฟายด์โคลซ ซึ่งเป็นแบบสอบที่ดัดแปลงรูปแบบมาจากแบบสอบโคลซดั้งเดิม ขอนำเสนอ ดังนี้

เคนเนท (Kenneth, 1977) ทดลองใช้แบบสอบโมติฟายด์แบบเลือกตอบ สำหรับวัดความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชาวซาอุดีอาระเบีย ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จำนวน 80 คน แบบสอบทั้งหมดมี 35 ข้อ ตัวลงในแต่ละข้อสร้างจากคำที่นักเรียนใช้ผิดบ่อย ๆ ผลการวิจัยพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบสอบโมติฟายด์โคลซแบบเลือกตอบ และแบบสอบวัดความเข้าใจในการอ่านมีค่าเท่ากับ .49 ค่าความเที่ยงของแบบสอบ เท่ากับ .83

อีแวน (อมรรัตน์ แกมทอง, 2530 : 86 อ้างอิงมาจาก Ivan, 1980 : 719-725) ทดลองใช้แบบสอบโมติฟายด์โคลซ แบบจับคู่ สำหรับวัดความเข้าใจในการอ่าน กับนักเรียนในหมู่เกาะนอร์เทิร์นมาเรียนา 3 ระดับคือ 3, 4 และ 5 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนจากโรงเรียนบนเกาะไซปัน 7 โรงเรียน โรงเรียนบนเกาะไทเนียและเกาะโรตา อีก 2 โรงเรียน นักเรียนเหล่านี้เรียนภาษา Chamorro และ Carolinian กับครูท้องถิ่นและเรียนพูดภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับ 1 และเรียนอ่านภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับ 2 เขาได้ใช้แบบสอบโมติฟายด์โคลซ 3 ฉบับ เป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน หลังจากหนึ่งสัปดาห์ได้ใช้แบบทดสอบการอ่านเกดส์ - แมคจินีไท ชุดที่ 2 กับนักเรียนระดับ 3 และชุดที่ 1 กับนักเรียนระดับ 4 และ 5 เป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนสำหรับแบบสอบโมติฟายด์โคลซ ชนิดจับคู่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ .71 ถึง .83 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนสอบจากแบบสอบโมติฟายด์โคลซกับแบบสอบเกดส์ - แมคจินีไท แล้วพบว่าแบบสอบโมติฟายด์โคลซ จำแนกความสามารถระหว่างบุคคลได้แม่นยำกว่า

ลี (Lee, 1996) ได้ศึกษา การใช้แบบทดสอบโคลซ ประกอบการวัดความสามารถ ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเกาหลี พบว่าการปฏิบัติและทฤษฎีมีความเกี่ยวข้องกัน ในการปฏิบัติสามารถยืนยันได้ด้วยการใช้ แบบทดสอบโคลซในการทดสอบภาษาอังกฤษเข้า มหาวิทยาลัย ทำให้สามารถทำนายความสามารถในการเขียนของนักเรียนได้ ระหว่างความจำเป็น ในการวัดความสามารถในการเขียน และความยากในการใช้แบบสอบเรียงความในการสอบเข้า มหาวิทยาลัย ได้มีการเสนอแนะ การใช้วิธีโคลซ สำหรับครูในการสอบในห้องเรียน ซึ่งทฤษฎี สามารถยืนยันความสัมพันธ์ระหว่าง การทดสอบแบบสอบโคลซและแบบสอบเรียงความ อาจจะ ตอบ คำถามได้ว่า อะไรเป็นปัจจัยเบื้องหลังที่เกี่ยวข้องในรูปแบบโคลซ

จากการประมวลแนวคิดของนักการศึกษา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังกล่าวข้าง ต้น อาจสรุปได้ว่า มีการประยุกต์และดัดแปลงแบบสอบโคลซในหลายรูปแบบ เพื่อให้แบบสอบมี ประสิทธิภาพในการวัดที่สูงขึ้น โดยเฉพาะในด้านความเที่ยงและความตรง และแบบสอบโคลซ ที่ ดัดแปลงไปนั้นมีประสิทธิภาพในการวัดที่ต่างกันไป ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่าแบบสอบโคลซที่ ดัดแปลงรูปไป หรือที่เรียกว่า แบบสอบโมดิฟายด์โคลซ โดยกำหนดสิ่งชี้แนะในรูปแบบต่าง ๆ นั้น สามารถนำไปใช้ในการทดสอบคำศัพท์จากบทเรียน ที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้วได้ เพื่อเป็นแนวทาง ให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษได้เลือกวิธีการทดสอบคำศัพท์ และเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนให้มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น